

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Plovdiski Raïonen Sed (Bułgaria) w dniu 10 lipca 2009 r. — Vassil Ivanov Georgiev przeciwko Tehnicheski universitet Sofia, filial Plovdiv

(Sprawa C-268/09)

(2009/C 220/53)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Plovdiski Raïonen Sed (Bułgaria)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vassil Ivanov Georgiev

Strona pozwana: Tehnicheski universitet Sofia — filial Plovdiv

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie stosowaniu ustawy krajowej, która nie dopuszcza zawierania umów o pracę na czas nieokreślony z profesorami, którzy ukończyli 65 rok życia? Czy w tym kontekście, a konkretnie w świetle art. 6 ust. 1 dyrektywy, wymienione w art. 7 ust. 1 pkt 6 ustawy o ochronie przed dyskryminacją środki, które ustanawiają granicę wieku dla zatrudnienia na konkretnym stanowisku, są obiektywne i właściwe oraz uzasadnione przez cel zgodny z prawem, jak również proporcjonalne, biorąc pod uwagę, że dyrektywa została w pełnym zakresie transponowana do prawa bułgarskiego?
- 2) Czy przepisy dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy stoją na przeszkodzie stosowaniu ustawy krajowej, zgodnie z którą profesorowie, którzy ukończyli 68 rok życia przechodzą obowiązkowo na emeryturę? Czy wobec przedstawionych okoliczności stanu faktycznego niniejszej sprawy oraz w przypadku stwierdzenia niezgodności podlegającego zastosowaniu prawa krajowego, dokonującego transpozycji dyrektywy, z przepisami tejże dyrektywy, możliwe jest, aby wykładnia przepisów prawa wspólnotowego prowadziła do niestosowania prawa krajowego?
- 3) Czy prawo krajowe ustanawia osiągnięcie określonego wieku jako jedyny warunek dla zakończenia stosunku pracy na czas nieokreślony oraz dla możliwości jego przedłużenia między tym samym pracownikiem i tym samym pracodawcą na tym samym stanowisku w formie stosunku pracy na czas określony? Czy prawo krajowe ustanawia maksymalny czas trwania i maksymalną liczbę przedłużeń umowy o pracę na czas określony z tym samym pracodawcą, po przekształceniu umowy na czas nieokreślony w

umowę na czas określony, po których upływie kontynuacja stosunku pracy między stronami nie jest możliwa?

⁽¹⁾ JO L 303 z dnia 2 grudnia 2000, s. 16.

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-269/09)

(2009/C 220/54)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: R. Lyał i F. Jimeno Fernández, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że przyjmując i utrzymując w mocy w art. 14 ustawy nr 35/2006 z dnia 28 listopada 2006 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych i o częściowej zmianie ustaw o podatku od spółek, o podatku dochodowym od osób niebędących rezydentami oraz o podatku majątkowym przepis, na podstawie którego podatnicy, którzy przenoszą miejsce zamieszkania za granicę, są zobowiązani włączyć cały nieopodatkowany dochód do podstawy wymiaru podatku za ostatni rok podatkowy, w którym byli traktowani jak podatnicy będący rezydentami, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 19, 38, 43 WE i art. 28 i 31 Porozumienia EOG.
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zgodnie z art. 14 hiszpańskiej ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych i o częściowej zmianie ustaw o podatku od spółek, o podatku dochodowym od osób niebędących rezydentami oraz o podatku majątkowym dochody podlegają opodatkowaniu w roku, w którym zostały uzyskane. Niemniej art. 14 ust. 2 zawiera przepisy szczególne pozwalające na opodatkowanie niektórych dochodów w różnych latach podatkowych. Tymczasem w przypadku, gdy podatnik ustanawia miejsce zamieszkania za granicą, art. 14 ust. 3 stanowi, że każdy dochód dotychczas nieopodatkowany zostaje włączony w podstawę wymiaru podatku za ostatni rok podatkowy, w którym podatnik ten był uważany za rezydenta.
2. Komisja uważa, że ustawodawstwo hiszpańskie zezwala na dyskryminujące traktowanie, kiedy osoba fizyczna przenosi swoje miejsce zamieszkania poza Hiszpanię, podczas gdy przepisy hiszpańskie powinny być stosowane w taki sam sposób niezależnie od tego, czy osoba fizyczna utrzymuje swoje miejsce zamieszkania w Hiszpanii, czy też nie.